

Levande död

Per Olaisen

Jag dog för sex år sedan tillsammans med min hustru och mina två söner på väg hem från sjukhuset. Endast nyfödda Emily överlevde bilkraschen. I dag har hon nya föräldrar och syskon. Jag tittar till henne ibland, rör vid henne, pratar med henne. Hon känner inget, hör inget, men hon ser. Och jag får henne åtminstone att skratta.

Min hustru var mycket ledsen efter kraschen, men en junimorgon tog hon farväl och berättade att hon var redo. 'Vi ses, min store tjocke luns', sa hon och släppte min hand. Pojkarna var sedan länge borta. Det tog en knapp timme för dem att vandra vidare. Inte ett hej då, ingenting annat heller, men ungar är ju som de är.

Det här med att vara spöke är ett mycket speciellt tillstånd. Vad jag tyckte om andevärlden innan jag själv blev en vålnad minns jag inte, men jag har förstått att det är så det ska vara. Man ska inte minnas allt. En sak mindes jag dock: Jag kom ihåg min död. Jag var död och det var någon annans fel.

Vems fel det var, det visste jag också. Den som rattat den andra bilen var Adam, en spenslig kille på 22 år som valt att köra hem med en massa sprit i kroppen efter en fest. Han hade vinglat hem med pappas stadsjeep, kommit över på fel sida och raderat oss ur tillvaron.

Visst finns det många arga spöken, vålnader som är urförbannade över sitt tillstånd, som knuffas och kastar tallrikar omkring sig, som drar täcket av folk mitt i natten och ser till att anas i ögonvrån. Jag är också ett argt spöke, men jag fick ingen lust att fladdra i gardinerna eller räcka ut tungan åt katter och bebisar, annat än Emily. Jag var död och min hustru var död och våra pojkar var döda och Adam levde.

Jag hade inte följt honom så noga till en början. Han hade suttit av sitt straff. Ett och ett halvt år i Alvestabunkern. Tidigare ostraffad. Äldste son i en nyrik familj i Ätrabys societet. Grov oaktsamhet har jag för mig att man hade kallat det att vi dog.

Det var sommar. Jag hade gått ut i havet som vanligt, satt i sanden och lutade ryggen mot en sten. Funderade. En kvinna simmade förbi ovanför mig. Hon påminde lite om min hustru, men jag satt för djupt för att kunna se ordentligt.

Hur som helst bestämde jag mig äntligen för att Adam också skulle dö.

Det var egentligen ett enkelt beslut och jag hade haft det i mig länge, jag hade bara inte erkänt det för mig själv.

Jag såg mig omkring. Kände mig trots allt lite skamsen. En plattfisk av något slag slog upp lite sand och gled bort över botten. Nu måste det väl märkas på mig att jag inte är ett särskilt trevligt

spöke, tänkte jag. Adam har ju familj. Han har precis träffat någon att älska, en grabb i hans egen ålder som han gillade. Han lider av att ha kört ihjäl oss, drömmer hemskheter om nätterna.

Han var extremt oansvarig en gång. Kanske bara denna enda gång.

Okej.

Visst.

Men jag hade bestämt mig. Det hade tagit sex år.

Jag började följa Adam igen. Hur dödar man någon när man befinner sig i ett tillstånd som mitt? Jag hade aldrig hört talas om någon som blivit mördad av ett spöke. Det tog ett tag att komma på hur.

Vi spöken gillar inte när andra spöken rör vid oss. Det fyller oss med obehag. Men extra otrevligt är det när en levande människa går igenom oss. Det är då vi förnimmer det inom människan som sedan blir det vi är nu. 'Själen' säger de flesta, 'protospöket' kallar jag det. Låter det illa kan ni väl säga förspöke i stället. Eller något annat. Gör som ni vill. . Ett spöke är hur som helst essensen av människan. Själen. För kroppen är bara ett skal som vi färdas i ett tag. En märklig kombination av stor gåta och universell självklarhet.

En dag slarvade jag med uppmärksamheten och Adam gick rakt igenom mig. När vi passerade genom varandra kände jag av protospöket och dess totala oförmåga att lägga märke till mig. Jag följde efter Adam och efter en liten stund började jag lägga krokben för hans själ. Åh, så roligt det var! Varje gång protospöket snubblade ut en bit ur kroppen – aldrig helt och hållet, för en själ får absolut inte lämna kroppen före dödsögonblicket – reagerade Adam på en mängd olika märkliga sätt.

Jag hade hittat ett övertag som jag slutligen utnyttjade till fullo en morgon.

Det var så enkelt. Jag lade stor vikt vid tajmingen. Adam sov på rygg som vanligt. Jag hade studerat hans morgonrutin. Han var alltid snabbt uppe, gick direkt in i duschen.

Jag letade efter protospökets tunna konturer. Det var bara en minut kvar tills väckarklockan skulle ringa.

Jag räknade ner, såg in i apparaten och följde sekunderna. Nu ringde den.

Adam reste sig snabbt ur sängen. Stod där och tittade framför sig.

Själv hade jag när klockan ringt helt enkelt lagt mig på hans lilla spensliga själ och hållit kvar den under mig.

Adam stod där och tittade framför sig. Stod där och tittade framför sig. Stod där och tittade framför sig. Stod där och tittade framför sig. Stod där och tittade framför sig.

Falkenberg 4 februari 2019

© Per Olaisen 2019